

Nr 207.

Av herr **Rune**, om ändring uti mom. 6 a) av kungörelsen angående grunder för tillgodogörande av kronans jakträtt.

Uti mom. 6 a) av Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse angående grunder för tillgodogörande av kronans jakträtt stadgas, att, om älg, hjort eller rådjur å kronopark så förökad sig, att stammen därav lämpligen bör beskattas, på Kungl. Maj:t ankommer att uppdraga åt kungl. domänstyrelsen att antingen till den högstbjudande upplåta rätt att under angiven tid fälla och behålla visst antal villebråd av berörda slag eller ock uppdraga åt revirförvaltningen att ombesörja den jakt, som må finnas erforderlig, och under b) i samma moment föreskrives, huru skall tillgå vid utarrenderande å kronopark av rätten till jakt å *annat villebråd*, än nyss är sagt.

Vid tillämpningen av dessa stadganden har det visat sig, att olägenheter uppstå därigenom att jakten å rådjur blivit skild från jakten å »annat villebråd». Jakten å rådjur bedrives nämligen lämpligast i samband med jakt efter annat smärre villebråd, och så vitt jag förstår, förefinnes därför numera intet skäl att ställa jakten efter rådjur under andra bestämmelser än jakten efter småvilt i allmänhet.

Man behöver blott tänka sig, huru förhållandet kan bliva å de orter, där det finnes mycket gott om rådjur och där jakten efter rådjur allmänligen bedrives med tillhjälp av drivande hundar, såsom fallet är i nästan hela sydliga Sverige med undantag av Skåne. En person arrenderar jakten efter småvilt å en kronopark. Varje gång han släpper sina hundar å jaktmarken, driva dessa upp rådjur, men rådjuren har han ej rätt att skjuta,

och följaktligen går mången gång av denna anledning jaktdagen förlorad. Under sådana förhållanden kan man inte begära, att en person skall kunna betala närmelsevis det pris för jakträtten å en kronopark, som han vore villig betala, om jakten å rådjur medföljde jakten å småvilt. Man kan även tänka sig det fall, att å samma kronopark *en* person arrenderar jakträtten beträffande småvilt och *en annan* ingiver högsta anbudet för rätten att fälla ett visst antal rådjur. Då hindras den, som arrenderat jakten efter s. k. småvilt, vid utövändet av denna jakt på sätt ovan beskrives, men även den, som förvärvat rätten till rådjursjakten, hindras, ity att hans hundar mången gång driva upp räv eller hare, och dessa djur får *han* under sådana förhållanden icke fälla. Och vad värre är, om jakten är fördelad på sådant sätt, så oroas villebrådet betydligt mera än som blir fallet, om jakten efter alla dessa djur bedrives av samma person samtidigt.

Hittills har emellertid praktiserats beträffande jakten efter rådjur, att kungl. domänstyrelsen vid upplåtandet av sådan jakt föreskriver, att utom vanligt jaktarrende ett visst pris bör betalas för varje fällt djur, och detta är synnerligen välbetänkt ur jaktvårdssynpunkt. Jag avser icke heller med mitt förslag att åvägabringa ändring uti detta förhållande. Och om rådjursjakten hädanefter skall utarrenderas enligt bestämmelserna under mom. 6 b) i stället för enligt föreskrifterna under samma moment a), så har ju kungl. domänstyrelsen enligt mom. 6 b) full frihet att verkställa upplåtelsen »under villkor och på sätt, som må finnas för skogs- och jaktvården betryggande», och bland dessa villkor bör då upptagas, att ett visst pris utom jaktarrendet bör betalas för varje fällt rådjur.

På grund av vad jag sålunda anfört hemställer jag, att Riksdagen måtte besluta

att uti skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga den ändring uti mom. 6 a) av Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse angående grunder för tillgodogörandet av kronans jakträtt, att orden »älg, hjort eller rådjur» utbytas mot »älg eller hjort».

Stockholm den 24 januari 1914.

Axel Rune